

Delifişek

“Aşkın!..”

Başını dizüstü bilgisayardan kaldırıp baktı. Annesiydi. Peşinde kuyruk gibi dolaşan minik Buse ile birlikte gelmişti. Onu görünce dalgın yüzü birden değişti.

“Bu ne şıklık, bu ne güzellik böyle anneciğim?” dedi şakacı bir şımarıklıkla. “Ben de seni bekliyordum, nerede kaldı bu diye.” Doğrulur gibi yaparak yanında yer gösterdi. “Ayakta kalmayın. Buyurun, şöyle geçin.”

Eczacı olan Ayça Hanım titiz bir kadındı. Kendine iyi bakar, ne giyse yakışır. O gün daha bir alımlıydı. Akşama bir nişan törenine gideceğinden eve dönerken kuaföre uğrayıp saç ve cilt bakımı yaptırmıştı. İki dirhem bir çekirdekti. Hep yaptığı gibi göz yoklaması için oğlunun odasına uğramıştı. “Bırak sululuğu da şu hâline bak,” dedi oğlunu süzerek.

Aşkın, aykırılıklara özeniyordu. Çayır gibi gür saçlarını yandan sıfır numaraya vurdurup tepesinde ibibik tacı gibi duran bir tutam kıl bıraktırmıştı. Başı, kabuğunun yarısı

soyulmuş alacalı karpuzu andırıyordu. Hava sıcak olduğundan soyunmuş, şortla kalmıştı. “Ne varmış hâlimde?” dedi.

“Bilmem,” dedi Ayça Hanım. “Hiç mi aynaya bakmıyorsun sen oğlum? Nereden aklına geliyor bu maskaralıklar?”

Bakmaz olur muydu? Annesinin sözü kızdıracığı yerde güldürdü Aşkın’ı.

“Sen buna maskaralık mı diyorsun?”

“Ya ne?”

“Şimdi moda anneciğim...”

“Modaymış... Hiç mi moda görmedik?” dedi Ayça Hanım. Asıl söylemek istediği bu değil, başkaydı. Gözü bilgisayardaydı, oğlu önünü kapattığı için ekranı iyi göremiyordu. Yanına sokulup tepeden baktı; gözüne peribacaları ilişince yüzünün şekli değişti. “Yine mi Kapadokya?”

Aşkın, saatlerdir internette gezinip duruyordu. Yazıp tıkladıkları hep Kapadokya’yla ilgili şeylerdi. Çoktan beri aklına yer etmiş olan Kapadokya’yla yatıyor, Kapadokya’yla kalkıyordu. Arkadaşı Emrelerde peribacaları biblolarıyla posterlerini görmese belki aklına bile gelmeyecekti. Geçici bir heves diye düşünülebilirdi; ama değildi. Durmadan internete girip bilgi topluyor, peribacalarının gizemli görüntülerini gördükçe sınır tanımayan düş gücü balon gibi şişiyor, şiştikçe kanatlanıp hayal dünyasında uçuyordu. Dindinden düşürmediği konu buydu.

İlgisini çeken yalnız peribacaları değildi. Yeraltı kentleri, kaya gömütler, evler, kiliseler... Gizemli ne varsa. Doğayla tarih, atbaşı gidiyordu kocaman hayal küpünde. Her bakışta, her araştırmışta yeni şeyler buluyordu. Onu en çok etkileyen Zelve Vadisi ile Göreme Vadisi’ydi. Hele Zelve

Vadisi'ndeki dev peribacaları... Oraları görmek için önüne geçilmez bir istek fırtınasına tutulmuştu. Yaz dinlencesine girildiğinden, bilgisini çoğaltmaya daha çok zamanı vardı. En azından önüne ders engeli çıkmayacaktı.

Öyle düşünüyordu da... Annesiyle babası bir rahat bıraksa... Ne zaman bilgisayarın başında otururken bulsalar, 'Yine mi?' diye çıkışıyorlardı. Duymaktan bıkkınlık gelmişti. Sivilceli yüzünü kaşıyarak, "Bir şey mi dedin?" dedi.

Annesine inat başa döndü. Hangi kutunun içinde nele-
rin olduğunu ezberlemişti. Sıra gözetmeden üçüncü kutuyu
tıklayınca şapkalı şapkasız, çeşitli boyda irili ufaklı kaya sü-
tunlar ormanı beyaz cama çarşaf gibi serildi.

"Kapadokya'yı iyi belledin diyorum. Başka işin yok mu
senin?" dedi Ayça Hanım.

Buse'nin cin gözleri ağabeyinde, konuşmaları dinliyordu.
"Dokunma Aşkın Bey'in keyfine anneciğim. Yoksa kızdıra-
caksın."

Sesi, bakışları öyle hoştu ki... Menekşe gözlerinden sı-
marıklık akıyordu. İlk harekette kaçmaya hazırdı. 'Tut beni,
kovala beni,' diyordu. Aşkın geriye dönüp, "Sana bir şey so-
ran oldu mu? Hadi oradan cimcime!" dedi şakacı bir azarla.

Buse, kıvrıkcık saçlı, sekiz yaşında kıpırdak bir kızdı. Cim-
cime denilecek denli cılızdı. Bu yapısı ona ayrı bir sevimlilik
katıyordu. Yanağını şişirerek pışt yaptı. "Sen kendine bak
internet çılgını!"

İnternet çılgını... Ağabeyine öyle diyordu; ama ondan ka-
lır yanı yoktu. Bilgisayarı boş buldu mu hemen başına otu-
rur, dersi, ödevi unutturdu.

Aşkın gözlerini kısarak şakacıktan hamle yaptı. "Kalkar-
sam ısırırım senin o elma yanaklarını ha."

Aşkın kardeşini severken yanaklarını ısırmadan ya da bir yerini çimdiklemeden duramaz, bazen canını fena yakardı. Buse buna alışmıştı. Kiminde kendi ister, kıskırtırdı. “Isır da görelim,” dedi annesinin yeni aldığı pembe giysisinin fırfırlı eteğini savurarak.

“Bak hâlâ konuşuyor...”

“Konuşurum konuşmam. Sana ne?”

Kardeşler arasındaki tatlı didişmeler hiç bitmezdi. Aşkın başını sallayarak önüne dönerken gözü, onları dalgın bir gülümseyişle izleyen annesine takıldı. “Sözün bitti mi?”

“Bitmedi. Ne zaman görsek bilgisayarın başındasın. Bir oturdun mu kalkmak bilmiyorsun. Biraz da başka şeylerle ilgilensen...”

Başka şeylerle ilgilensen... Ne sinir edici sözdü bu. Aşkın'ın yüzü gerildi, bakışı dikleşti.

“Kime ne zararım var?”

“Kimseye değil kendine,” dedi Ayça Hanım. “Fazlası akli yavaşlatır, uyurgezer yapar insanı. Görmüyor musun hâlini?”

Aşkın'da dalgınlık, unutkanlık gibi şeyler başlamıştı. Bazen burnunun önünü görmediği oluyordu. Gençlik çağına girenlerde görülürdü öyle şeyler; ama oğlununkini fazla buluyordu. Bunu uzun süre bilgisayar başında kalmaya bağlıyordu.

“Yani şimdi ben uyurgezer miyim? Aklım ağır mı çalışıyor?” dedi Aşkın başını uzatarak.

“Gidiş öyle.”

Gidişinde ne vardı? Akli başındaydı. Ne yaptığının bilincindeydi.

“Güldürme insanı anne,” dedi cık cık ederek. “Ben...” Masanın üstünde duran cep telefonu çalınca sözü bölündü, uzanıp aldı. Camda Ezgi yazıyordu. Gözleriyle annesini yokladı. Bir an açmakla açmamak arasında kaldı, sonra sırtını dönerek kulağına yapıştırdı. Yalnızca karşısındakinin işitebileceği bir sesle, “Sonra konuşuruz,” deyip kapattı.

Ayça Hanım’ın gözü oğlundaydı. “Kimdi o?” dedi anlamalı bir bakışla. Kim olduğunu biliyordu aslında.

Aşkın hemen yanıt vermedi. Annesinin bam teline dokunmak için biraz bekleli. “Gelin adayınız Ezgi,” dedi yavaşta kıpırdanan hınzırca gülüşü elinin tersiyle siliyormuş gibi yaparak.

Ayça Hanım burun kıvırdı. “Öyle mi?.. Çirkin şey.”

Ezgi, güzel kızdı, ama nedense Ayça Hanım ondan hoşlanmıyordu. Bu yüzden oğluyla arkadaşlık yapmasına soğuk bakıyor, telefon konuşmalarını gördükçe sinir oluyordu.

“Yo... Öyle söyleme benim arkadaşşıma,” dedi Aşkın.

“Ya nasıl söyleyeyim?”

Ayça Hanım gidecekmiş gibi görünmüyordu. Aşkın sıklıkmaya başlamıştı. Masadan kalktı. “Beni daha fazla meşgul etme. Hadi anneciğim, hadi canım, oğulcuğunu rahat bırak da işine baksın,” diyerek kolundan tutup yarı şaka yarı ciddi kapıyı gösterdi.

Anne oğul arasında tatlı-sert giderdin gitmezdim didişmesi sürerken Arda Bey geldi. Etili yüz, kalın kaşlar, tepesi açık baş, gömleğe sığmayan göbek... Eşinin tam tersiydi. Birkaç yıl öncesine kadar dal gibi biriyken kiloları hızlı bir şekilde artmaya başlamıştı. Arada bir yaptığı uzun soluklu olmayan diyetlerle verdiklerini, çabucak geri alıyordu. Önüne

geçilmez bir iştahı vardı. Sıcaktan bunalmıştı. Yaka bağır açıktı. “Herkes merhaba,” dedi mendiliyle terini silerek.

Birini başından atmadan biri daha... Bir de onunla uğraşacaktı. Aşkın, babasının sesini iştince yüzünü ekşiterek yavaşça arkasına döndü. “Avukat bey geldi. Asıl söylev şimdi başlıyor,” dedi mırıldanarak.

Arda Bey yaman bir avukattı. Konuşurken söylev çeker gibi konuşurdu. Oğlunun takılması hoşuna gitmişti. Onun yarı çıplak başını, tepesinde tarak dişleri gibi duran jöleli saçını, kulağındaki küpeyi uzun uzadıya gözden geçirirken,

“Ne söylevi? Nereden anladın bunu delifişek?” dedi kaşlarını hafifçe indirerek.

Delifişeklik... Babasının dilinden düşürmediği bir sözdü bu. Kızmak bir yana iştittikçe hoşuna giderdi Aşkın’ın.

“Anlamayacak ne var bunda babacığım?” dedi ağzını yayararak. “Her zamanki hâlin...”

Şaka yapayım derken zorla çağrı çıkarıyordu oğlu. Arda Bey sözün üzerine gelmişken hiç kaçırır mıydı? Göğsünü kaşıyarak sağa sola bakındı, eşiyile göz göze gelerek Aşkın’a döndü. “Akıllı çocuksun, hoş çocuksun, bir de şu uçarılıkların olmasa...”

Uçarılıkların olmasa... Bunu söylemese olmazdı sanki.

“Yaa baba,” dedi Aşkın yılışan yüzünü eğerek. “Neyimi aykırı buluyorsunuz?”

“Neyin değil ki oğlum?” dedi Arda Bey tok sesiyle. “Kendine verdiğin şekil, davranışların...”

İyi ki görünüşünde bir değişiklik yapmıştı. Çocukluğunda daha özgürdü. Büyüdükçe kısıtlamalar başlamıştı. Kendine istediği şekli veremeyecek miydi?

“Neyi varmış şeklimin?”

“Bunu sen de biliyorsun,” dedi Arda Bey bozuk bir gülümseyişle. “Konu açılmışken düşüncelerimi söylemeden geçemeyeceğim.” İçinden geçenleri sıraya koymak için elini alnına götürerek birkaç saniye düşündü. “Özentileri bırak. Geçici heveslere kapılma. Kazıbilimiymiş bilmem neymiş... Karın doyurmayacak işlerle zaman yitirme. Kendine çekidüzen ver. Sende matematik kafası var. Bunu kanıtladın. Geleceği olan şeylere bak. Yeteneğin doğrultusunda enerjini yoğunlaştır. Bugünler bir daha ele geçmez. Sonradan pişman olma. Senden öncelikle istediğimiz bu.”

Dam başında saksığan, vur beline kazmayı. Ne alâka... Babası öğüt vermeye kendini kaptırmış, gidiyordu. Daha önce benzeri sözleri kaç kez dinlemişti. Bitecek gibi değildi. Sırasıydı yani... Gerilmişti Aşkın. Dinlerken başını sallayıp duruyordu.

Eşi, tam da Ayça Hanım’ın düşündüğü şeyleri söylemişti. Oğluna, ‘*Başka şeylerle ilgilen,*’ derken söylemek istediği bunlardı. “Babanın söylediklerine aynen katılıyorum,” dedi araya girerek. “Senin iyiliğin için öneri bizimki. Gerisi sana kalıyor.”

İyilik için söylenen sözler yinelendikçe geri teptiğini bir bilseler...

Aşkın’ın içi enerji doluydu. Kafası sözel konulardan çok, sayısal konulara daha yatkındı; ama tarihe, arkeolojiye ilgi duyuyor, kendini bu yönde geliştirmeye bakıyordu. Annesiyle babasına göre bunlarda bir gelecek yoktu. O doğa, tarih dedikçe, onlar fen, matematik diyorlardı. Diyorlardı da, tepesini ütülüyorlardı. Dillerine dolamışlardı bunu. Çocuk değildi o. On altı

yaşında zıpkın bir gençti. Her dediklerini yapmak zorunda mıydı? Ne karışıyorlardı? Biri eczacı, biri avukat olmuştu, ama kafaları tın tındı. Onu anlamıyor, öğütçü tutumlarıyla kendilerinden nasıl uzaklaştırdıklarını görmüyorlardı. Gergin bir yüzle bir annesine baktı, bir babasına.

“Karşınızda çocuk yok sizin baba,” dedi dik bir sesle. “Ne yapacağıma ben karar veririm. Okul açıkken gerekçeniz vardı. Özgürlüğümün sınırlarını fazla zorlamayın. Yaz dinlencesinde bari rahat bırakın! Yoksa...”

Özgürlüğün sınırı... Pöh... Ne büyük sözdü ama. Gören de... Onun üzerinde baskıları mı vardı? Rahat bırakmıyorlar da ne yapıyorlardı? Olabildiğince özgürdü. Onları yönetmekti. Hepsi buydu. O kadarını yapmaya hakları yok muydu? Bir söz söylemeye gelmiyor, hemen parlayıveriyordu. Küçüklüğünden beri böyleydi. Büyüdükçe daha keskinleşmişti. Oğullarının tepkisi karşısında ne diyeceklerini bilemediler. Kısa bir kararsızlığın ardından kapıya yönelirken masanın üstünde duran cep telefonu bir daha çaldı. Aşkın yan bakışla onları izleyerek telefonu susturup sertçe yerine bıraktı.